Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile **2–3** ● În acest număr ● În paginile ● În acest

HULUBARUL... SCHIŢĂ DE STELIAN SAVIN

ACTUALITATEA

SPORT

Citiţi în pag. **3**

ÎN DEZBATERE – PROIECTUL DE LEGE A PENSIILOR

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II, NR. 5427 — 4 PAGINI – 25 BANI — DUMINICĂ 30 OCTOMBRIE 1966

În parc, cu joaca

DRUMURI MODERNIZATE

O veste bună pentru automobiliştii care străbat regiunea Suceava. De curînd s-au încheiat lucrările de modernizare a drumurilor Suceava—Botoşani, Rădăuţi—Putna, Gura Humorului—Mînăstirea Humorului şi se apropie de sfîrşit asfaltarea şoselei Botoşani—Dorohoi. De asemenea s-au terminat lucrările de betonare a drumului Frasin—Tarniţa, care face legătura cu complexul minier Leşu Ursului.

În acest an, lungimea drumurilor asfaltate din regiunea Suceava a crescut cu peste 100 km, şase din cele opt raioane fiind acum legate de centrul de regiune prin drumuri modernizate.

(Agerpres)

Luna a XI-a a cincinalului

BAIA MARE (de la corespondentul nostru)

Pentru mai multe unităţi din cadrul Combinatului minier Baia Mare, cea de a XI-a lună a primului an al cincinalului a început deja cu cîteva zile mai devreme. Pînă la data de 25 octombrie cîteva exploatări miniere raportau astfel însemnate depăşiri de plan la capitolul minereu preîncrat: Baia Sprie, 104 la sută, Cavnic, 101 la sută, Băiuţ, 101 la sută.

Realizări deosebite se înregistrează şi la metale, capitol la care exploatarea minieră Băiuţ şi-a realizat sarcinile de plan în proporţie de 164 la sută, iar exploatarea minieră Cavnic în proporţie de 118 la sută.

Pe un loc de frunte se situează, ca de obicei, cunoscuta exploatare minieră Săsar care şi-a îndeplinit planul pe 10 luni cu 10 zile mai devreme, realizînd pînă în prezent mai mult de 6.500 tone minereu extras peste plan, aproape 6.000 de tone minereu prelucrat şi economii suplimentare la preţul de cost de peste 2 milioane lei.

METODĂ MODERNĂ DE MINERIT

La exploatările miniere Cavnic, Băiuţ şi Nistru, din regiunea Maramureş, se aplică pentru prima dată în ţară o metodă de înaltă productivitate, elaborată de specialişti ai Combinatului minier Baia Mare. Metoda a avut ca rezultat sporirea producţiei, în medie pe schimb, cu circa 20 la sută şi a productivităţii muncii cu 50—100 la sută.

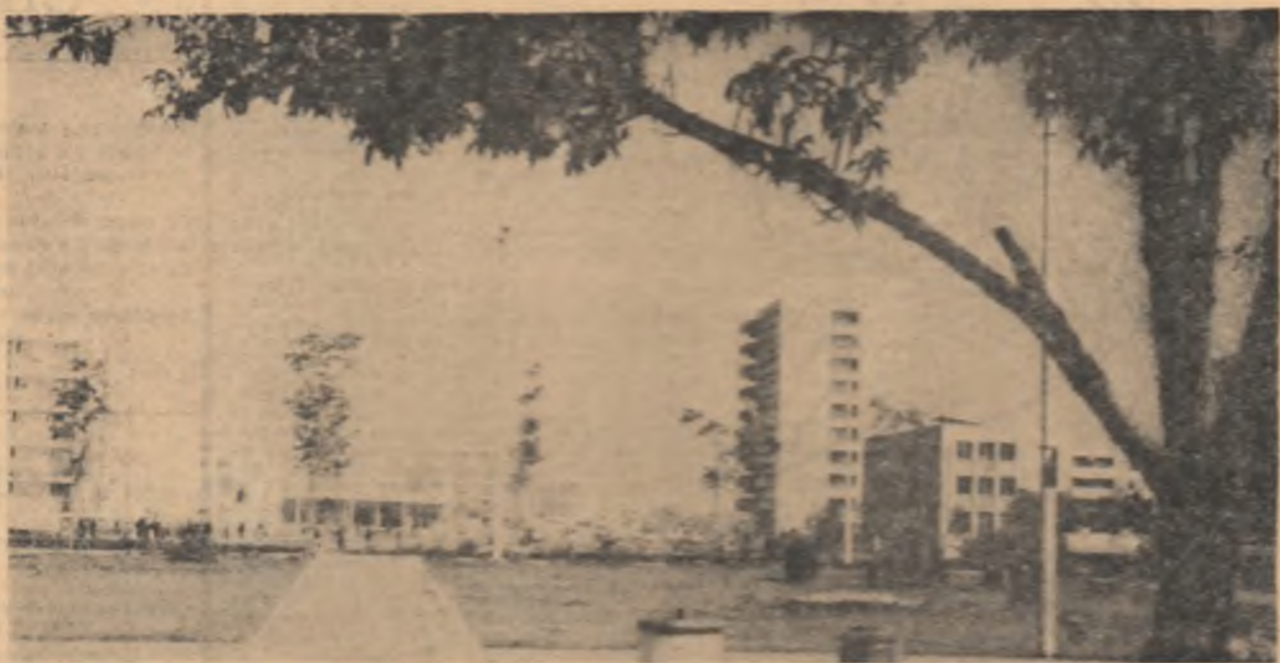

Admirînd noile frumuseţi ale Galaţiului. O imagine din cartierul care cunoaşte o permanentă înnoire — Ţiglina

Foto: AGERPRES

VEŢI REALIZA PLANUL PE ANUL 1966?

Concluzii realiste dar... optimism tardiv

Cimentiştii din Turda fac eforturi vizibile pentru a recupera, în perioada care a mai rămas, restanţa de 60 000 tone de ciment şi 30 000 tone de clincher. Cauza principală a acestei rămîneri în urmă este cunoscută: NERITMICITATEA. Va reuşi oare colectivul acestei fabrici să-şi îndeplinească integral planul anual? Au fost stabilite măsuri corespunzătoare care să asigure împlinirea eforturilor oamenilor?

Am căutat să aflăm cîteva păreri. Iată ce ne-a răspuns inginerul şef, tovarăşul GHEORGHE CRIŞAN:

— La sortimentul principal produs de fabrica noastră — cimentul — nu vom reuşi să realizăm planul anual, întrucît majoritatea cauzelor rămînerilor în urmă de pînă acum sînt de natură tehnică, neremediabile prin posibilităţile noastre.

— O parte din cantitatea de ciment nerealizată va fi, fără îndoială, recuperată — ne-a spus tovarăşul PAVEL AMUZESCU, secretarul comitetului de partid. *Părerea mea este că, excluzînd „surprizele" (mult prea dese în acest an) vom putea micşora restanţele cu cel puţin 50 la sută. Dar n-aş fi realist dacă aş trece cu vederea starea tehnică în care se află unele din utilajele importante cu care este dotată uzina. Asta mă face să cred că funcţionarea neîntreruptă (aşa cum ar fi firesc) a unor asemenea utilaje să fie aproape de neconceput.*

Utilajele. Multă bătaie de cap au dat aceste utilaje colectivului fabricii din Turda, încă de la începutul anului. Numeroase exemple, aflate de la muncitori, maiştri şi ingineri în timpul cît am stat în fabrică, vin să demonstreze cît de mari sînt greutăţile provo-

IOAN RUSU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

(Continuare în pag. a III-a)

Tehnica modernă i-a transformat pe cei... în veritabili mecanici de utilaje

Foto: AGERPRES

VIZITA PRIMULUI MINISTRU AL IRANULUI, AMIR ABBAS HOVEIDA

• SOSIREA ÎN CAPITALĂ

La invitaţia preşedintelui Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, vineri după-amiază a sosit la Bucureşti Excelenţa Sa Amir Abbas Hoveida, primul ministru al Iranului, împreună cu soţia.

Înaltul oaspete este însoţit de dl. Mehdi Samii, guvernatorul Băncii Naţionale iraniene, d-na Farokhroo Parsay, adjunct al ministrului educaţiei, şi de alte persoane oficiale.

La coborîrea din avion, primul ministru al Iranului a fost salutat cordial de preşedintele Consiliului de Miniştri, Ion Gheorghe Maurer, cu soţia, Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, cu soţia, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe.

În întîmpinarea oaspetelui, pe aeroport se aflau membri ai Consiliului de Stat şi ai guvernului, conducători ai unor instituţii centrale, generali şi ofiţeri superiori, ziarişti. A fost de faţă Ahmad Eghbal, ambasadorul Iranului la Bucureşti.

Pe clădirea aeroportului Băneasa erau arborate drapelele de stat ale României şi Iranului.

După intonarea imnurilor de stat ale celor două ţări, primul ministru al Iranului şi preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România au trecut în revistă garda militară de onoare, aliniată pe aeroport.

Oaspetelui i-au fost prezentate persoanele oficiale venite în întîmpinarea sa. A avut loc apoi defilarea gărzii de onoare.

Pionieri au oferit oaspeţilor flori.

Într-o maşină escortată de motociclişti, primul ministru al Iranului şi preşedintele Consiliului de Miniştri al României au părăsit aeroportul îndreptîndu-se spre reşedinţa înaltului oaspete.

(Agerpres).

• CONVORBIRILE OFICIALE

Sîmbătă dimineaţa, la Palatul Consiliului de Miniştri au început convorbirile oficiale între preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, şi primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida.

Au participat din partea română — Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, George Macovescu şi Vasile Gliga, adjuncţi ai ministrului afacerilor externe, Valentin Vlad, însărcinat cu afaceri ad-interim al României la Teheran.

Din partea iraniană au participat — Mehdi Samii, guvernatorul Băncii Naţionale iraniene, Ahmad Eghbal, ambasadorul Iranului la Bucureşti, Parviz Radji, şeful de cabinet al premierului iranian.

Convorbirile s-au desfăşurat într-o atmosferă de prietenie şi înţelegere reciprocă.

(Agerpres)

* * *

Sîmbătă dimineaţă, premierul iranian, Amir Abbas Hoveida, împreună cu persoanele oficiale care îl însoţesc, a depus o coroană de flori la Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului şi a patriei, pentru socialism.

La solemnitate au fost prezenţi Ion Cosma, membru al Consiliului de Stat, preşedintele Sfatului popular al oraşului Bucureşti, Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe, general-locotenent Ionel Vasile, adjunct al ministrului forţelor armate, Stanciu Stoian, preşedintele Ligii române de prietenie cu popoarele din Asia şi Africa, generali şi ofiţeri superiori.

Garda militară aliniată în faţa Monumentului a prezentat onorul. Au fost intonate imnurile de stat ale celor două ţări. Solemnitatea s-a încheiat cu defilarea gărzii de onoare.

(Agerpres)

OAMENI PE CARE I-AM CUNOSCUT

PORTRET ÎN PODGORII

A. I. Zăinescu

Nu, nu de linişte se poate vorbi privind — în a doua lui tinereţe — chipul acesta din fotografie. Nu i-am cerut-o decît ca un detaliu succint la ceea ce el, Eugeniu Damian, lucrează de ani şi ani de zile aici în podgoria vastă ca un amfiteatru roman, în ţinutul Buzăului. Locurile sînt în transfuzie, toamna de soare. Un pitoresc fără margini şi ferm în contururi, rupt parcă din inimă. Viile-s drepte, cu un aer de nobile gesturi. Toamna ridică aici auspicii de aspre culori şi miresme, oamenii-s iuţi — podgorenii — tăcuţi şi cu o aleasă prudenţă pînă cînd te cunosc. Eu îi ştiu şi le iubesc viaţa aceasta, tăcerea lor singură-mi pare un cîntec, dar inima lor, dar mişcările, rîvna cu care dislocă şi piatra pe dealuri, nebănuita dragoste cu care se apleacă asupra fiecărui lucru de parcă smuls ar fi din unică fiinţa lor! Şi atunci ei vorbesc, sufletul şi-l pun pe masă, ţi-l arată viu.

Eugeniu Damian vorbeşte nu despre el, ci despre Tudoroiu Nicolae, Bratu M. Ion, Pariş Ştefan şi alţii, tineri, forţe tineri încă, despre Dina F. Ion, Munteanu Alexandru şi Ioan Mocanu, vîrstnici, cei mai vîrstnici poate membri ai cooperativei de producţie. Spune vorbe calde despre ei, desfăşoară aievea calendarul de lucrări în faţă, harta locurilor unde cu temeiuri noi, neverosimile odată, în acest ţinut podgoria a înflorit acum. Dealuri odinioară sterpe, cu smocuri de iarbă risipite peste ele, albe în bătaia soarelui, pietroase, vara se auzea cum crapă rădăcinile-n adîncuri, norii în văzduh luau înfăţişarea lor aridă ca într-o vatră de jăratec — ploile stingeau albastre foşnetul lor scurt. Şi pe urmă dealurile acestea se erodau. Lunecau la vale ca se tăvălugi. Pe alt plan, Săringa, căci despre această comună e vorba, trăia lent procesul unei eroziuni petrecută şi în destin. Dramatic şi consumîndu-şi forţele latent. Nu rareori erau cazurile cînd statistica înregistra îngustarea pămîntului. Apele de primăvară măturau pragurile, rupte în zăgazuri cu arbori, rădăcini de viţă de vie, garduri de casă, uluci. Apă totuşi nu era. Dimineaţa şi seara o aduceau oamenii pe cobiliţă de departe. Era ca un rit în podgorii, ca o procesiune. Dar să nu rememorăm. Eugeniu Damian, preşedintele cooperativei agricole de producţie din Şaringa, îmi arătă fişele în relief ale locurilor de unde au pornit o bătălie tenace cu natura, îmi

(Continuare în pag. a III-a)

ÎNSEMNĂRI

PĂDURILE CRESC REPEDE...

...Şi li s-au născut un fecior, de crestea într-o zi, cît alţii într-un an".

Dacă aşa cuvîntau basmele, luate întrutotul în serios în anii copilăriei — în anii maturităţii îndoiala se aild în drepturile ei.

Formularea de la începutul acestor rînduri a revenit în zilele noastre, reală de data aceasta, dar evident, oglindind un alt conţinut. E vorba de unele specii din lumea plantelor şi, ca să restrîngem sfera, ne referim la o specie forestieră.

Silvicultorii, conştienţi de cerinţele tot mai mari de masă lemnoasă pentru industrie, au luat măsuri de a asigura necesarul de lemn numeroaselor obiective industriale. Ca urmare, s-a ivit necesitatea extinderii suprafeţelor împădurite, odată cu înlocuirea arborilor folosiţi. Pentru a vedea cum s-a realizat în practică acest deziderat, am făcut o vizită la ocolul silvic Darabani. După cîteva ore de mers, am ajuns în Lunca Prutului, locul cel mai bun din regiune pentru plantaţiile de plopi repede crescători. De departe încîntă ochiul verdele intens al plantelor. Aliniamente perfecte se întind pe o lungime de aproape 2 kilometri. Inginerul şef al ocolului, Vasile Dumbravă, urmăreşte şi controlează îndeaproape munca brigadierilor din cele cinci puncte de pe malul Prutului, intervenind cu un sfat, cu o vorbă, cu o demonstraţie practică. Îl afli fie la Oraltiana, Baranca sau Bajura, fie la Păltiniş sau Rădăuţi-Prut... Pentru că plantaţiilor, de vîrste diferite — suprafeţele cele mai întinse ocupîndu-le arboretele între 1—5 ani — le trebuie acordată o îngrijire diferenţiată, o atenţie deosebită.

Ceea ce este impresionant atît pentru specialişti, cît şi pentru necunoscători, îl constituie faptul că la numai 3 ani înălţimea plopilor atinge 6 m. Aşadar, o creştere de basm transferat în planul realităţii.

...Ne-am despărţit de aceste păduri, semănate şi crescute de oameni, cu sentimentul că vom mai reveni. Poate că atunci inginerul Dumbravă va avea fumigei la tîmple, dar pădurea semănată de el şi ajutoarele lui va fi tot tînără aşa cum, de altfel, este şi entuziasmul acestui destoinic „fiu al pădurilor".

RADU PĂDURARU

Pentru cei mai mici cetăţeni

Aproape 20 000 de copii de vîrstă preşcolară din regiunea Crişana se îndreaptă în fiecare dimineaţă spre grădiniţe. Aci ei află multe lucruri noi şi frumoase, deprind îndeletniciri utile, îşi petrec timpul într-un mediu plăcut de joacă şi odihnă. Reţeau de grădiniţe — formată astăzi în regiune din 437 unităţi, din care mai mult de două treimi în mediul sătesc — a primit la acest început de an de învăţămînt cu peste 1 000 de copii mai mult ca în anul 1965. Aceasta ca urmare a înfiinţării unor grădiniţe noi la Oradea, Marghita şi în comune din raioanele Oradea şi Şimleu.

(Agerpres)

AZI VERSURI • SCHIŢE • POVESTIRI

HULUBARUL...

de Stellan Savin

În boxă sînt acuzaţii. Patru de toţi. Îi privesc. Figuri crispate, întunecate, căutături de lup încolţit. Reuşesc să-şi menţină o mască de indiferenţă, de linişte aparentă. Al patrulea se deosebeşte oarecum; e mult mai tînăr şi înfăţişarea îi trădează teama de care e stăpînit. Se foieşte mereu pe scaun şi din cînd în cînd îşi scoate batista şi se şterge pe frunte.

Sala de judecată e înţesată de lume. Procurorul, cu glas stăpînit, relatează faptele comise de cei patru: cum s-au cunoscut, cum s-au organizat în bandă, cum au organizat jefuirea magazinului de bijuterii...

Privesc iar spre boxă. Trei dintre ei ascultă cu indiferenţă de parcă nici n-ar fi vorba despre dînşii. Cel tînăr priveşte ca hipnotizat la procuror, se frămîntă pe scaun, îşi frînge mîinile... Cînd şi cînd îşi furişează privirea în sală, spre locul unde se află maică-sa. Atunci, parcă se mai linişteşte; în priviri i se strecoară o undă de speranţă.

NU! Nu-i de loc atrăgător spectacolul!

Jumătate sală e plină cu lume de la noi din blocuri. Sînt oameni simpli care-şi cîştigă pîinea în sudoarea frunţii: strungari, ceferişti, cazangii, funcţionari, lăcătuşi... Veniserăm cu toţii să asistăm la procesul Hulubarului.

Mă gîndesc că Hulubarul avea şi el toate condiţiile, dar absolut toate, ca să nu ajungă în boxa acuzaţilor dacă...

★

...Blocul nostru e doar unul din imensul cvartal de locuinţe construit acum vreo doisprezece ani într-un cartier mărginaş al Capitalei. Noile construcţii au schimbat complet înfăţişarea cartierului, dîndu-i aspectul unui al doilea mic centru al Bucureştiului.

Ceea ce impresionează, însă, cu deosebire pe oricare vizitator al aşezării noastre, sînt copiii. Fiecare bloc îşi are copiii săi. Şi aproape că nu există familie de locatar care să nu aibă copii. E şi firesc. Doar grija pentru copii a fost unul din criteriile hotărîtoare în repartiţia noilor locuinţe. Aşa că şi pe scara noastră sînt copii — începînd cu dolofanii, care mai folosesc încă serviciile mămicilor spre a ieşi în cărucioare la plimbare, şi terminînd cu adolescenţii care de-acum sînt gata, gata să-şi ia zborul din cuibul părintesc.

Cînd ne-am mutat în blocul nostru, acum vreo zece ani, dintre copiii locatarilor unul era mai răsărit — Săndel. Fiul lui Chiroşcă, diriginte la un oficiu poştal din cartier, Săndel era „decanul de vîrstă" al copiilor blocului nostru.

Săndel, al doilea copil la părinţi (mai avea o soră, măritată), era „sufletul" lui madam Chiroşcă, nădejdea ei, visul ei, ambiţia ei. Taică-su, mai temperat în sentimentele paterne — poate şi din cauza excesului de dragoste maternă al consoartei sale — îl cam ţinea de rău pe fiu. Dar mama sărea ca o leoaică să-şi apere „sufleţelul" ori de cîte ori Chiroşcă încerca să se amestece în educaţia lui Săndel. Şi băiatul exploata cu un cinism de speriat pentru vîrsta lui slăbiciunea maternă. Cu geamurile pe care a trebuit să le plătească bietul diriginte, pe urma lui Săndel, putea deschide o sucursală en-detail, cu articole de sticlărie. Mai trist era că Săndel îşi exercita „decanatul" de vîrstă snopind copiii oamenilor cu un sadism de speriat. Şi toate acestea pentru că madam Chiroşcă sădise şi cultiva cu grijă aceste „înclinaţii" ale lui Săndel. Ajunsese Chiroşcă, din pricina lui fiu-su, să se certe cu toată lumea. Îşi făcuse un adevărat iad din familia sa.

Firesc, coordonatele punctelor de vedere ale celor doi soţi cu privire la educaţie fiind diametral opuse, noi, vecinii, fuseserăm deseori martori — fără să vrem — la controversele neplăcute, pe această temă, dintre diriginte şi consoarta sa. Pudoarea, la care te obligă bunul simţ atunci cînd ai de albit rufele murdare ale familiei, îi era — pare-se — complet străină lui madam Chiroşcă. Aşa se explică de ce, a doua zi, după furtunoasele controverse familiale asupra unicei şi inepuizabilei teme educative, madam Chiroşcă ţinea să guste deplin triumful supremaţiei sale, motivîndu-şi slăbiciunea ei bolnăvicioasă pentru Săndel cu referiri categorice la presupusele „deosebite" talente şi însuşiri sufleteşti şi de altă natură ale odraslei, pe care „viţa aia" (asta era dirigintele) nu le putea sesiza...

N-o să mai plictisesc cititorul cu relatarea nenumăratelor, şi tot de atîtea ori infructuoaselor încercări pe care le făcuserăm noi, vecinii, cu intenţia de a corija cît de cît „metodele" educative ale lui madam Chiroşcă.

Cînd ne mutaserăm în noul bloc, Săndel era în în clasa a V-a. Dar anii trec repede, nici nu ştii cînd, şi curînd Săndel se pomeni absolvent al cursului elementar.

Evenimentele de familie, fie ele cît de minuscule, pot căpăta proporţii de gigant dacă familia vrea. Şi cum madam Chiroşcă îşi socotea familia dumisale, prin comparaţie cu altele, cel puţin ca un model de profundă onorabilitate — traducînd această noţiune în accepţiunea dumneaei — terminarea elementarelor şapte clase de către Săndel a fost declarată un mare eveniment. Dimensiunile evenimentului fiind deci precis conturate, rămînea de rezolvat un singur lucru: cum să fie marcat. Şi cum inventivitatea lui madam Chiroşcă se adăpa din aceeaşi sursă de fanfaronadă, decretul ei a fost tradus în fapt: dirigintele s-a îndatorat — el ştie pe unde — şi i-a cumpărat lui Săndel bicicletă, aparat de fotografiat, un rînd de haine „kamgarn" bleumarin — cu pantaloni lungi, cu vestă şi cravată, un ceas brăţară şi alte „mărunţişuri" de astea, drept recompensă pentru media cinci şi cîteva procente cu care absolvise Săndel cele şapte clase. Iar seara, după un „consiliu" de familie din care răzbăteau ţipetele lui madam Chiroşcă de gîndeai că în casa dirigintelui se face moarte de om, birui tot punctul de vedere al consoartei cu privire la viitorul lui Săndel.

A doua zi, madam Chiroşcă şi-a trîmbiţat triumful la toate vecinele din bloc: „Auzi, draga mea, ce idee pe nesuferitul meu!... Să-l bage pe Săndel la fabrică, să-l facă şurubar... Ei spune, soro, să nu mori?!... Doamne fereşte, cred că a intrat în anul morţii...".

Lucru stabilit — Săndel avea să urmeze mai departe la liceu.

★

După vreun an am aflat că Săndel stă prost de tot cu învăţătura. Trecuse clasa a opta „la limita de plutire". Şi asta nu pentru că ar fi fost chiar aşa de sărac cu duhul. Nu!... Dar concursul „educativ" al maică-si îi lichelizase de fraged caracterul, convingerea lui Săndel era că munca e destinată proştilor, nu sufletelor „alese". Aşa că preocupările sale urmau această linie, omiţînd din sînul lor tot ceea ce aducea cît de cît a disciplină şi răspundere de şcolar.

Demnitatea dirigintelui, de om care-şi cîştigă prin muncă agoniseala vieţii familiei, s-a revoltat în faţa perspectivei de a hrăni şi îmbrăca o progenitură care vădea semne ferme de parazitism. Şi a încercat o redresare a „talentului" familiei. Încercările, concretizate în mîngîierea spinării lui Săndel cu cingătoarea pe care-şi trăgea briciul, s-au soldat — graţie lui madam Chiroşcă — cu un eşec răsunător. Atunci, Chiroşcă — dezamăgit, dezgustat şi lehemetit — a abandonat complet răspunderea de părinte, lăsînd să triumfe supremaţia deplină a soaţei în materie de educaţie a „speranţei" familiei.

★

Tîrîş-grăpiş, cum, necum, în cinci ani a terminat şi Săndel cele patru clase de liceu. Adevăratele peripeţii ale „talentului" au început însă abia după absolvirea liceului. După o vară întreagă de bani cheltuiţi de bietul taică-su cu o jumătate de duzină de preparatori care l-au „săltat" peste hopul celor două corijenţe şi al examenului de bacalaureat, în toamnă, Săndel şi-a încercat „norocul" la medicină. „Băiatul meu se face doctor!" — pronostica cu emfază madam Chiroşcă. Şi „talentul" a ieşit la examenul de admitere primul... din coada celor căzuţi. Dar cei din comisiile de examinare de pe la facultăţi nu cunoşteau nesecatele rezerve de „perseverenţă" ale lui madam Chiroşcă!

Într-al doilea an, Săndel şi-a încercat iar norocul, de data asta la filologie. „În definitiv, un talent fără protecţie n-avea cum să-ncapă, soro, la medicină! Da-i bun şi profesor, că-i mai şcolit..." — comenta madam Chiroşcă primul insucces, în aşteptarea celui de-al doilea. Iar după ce a căzut cu „brio" şi la filologie, tot madam Chiroşcă a concluzionat în faţa celor care mai erau dispuşi să-şi piardă timpul ascultîndu-i balivernele: „Degeaba tot zic ăştia că fac şi dreg cu şcolile lor! Nu ştiu, dom-le, să-nţeleagă sufletele sensibile şi pace! Ce, parcă lui Eminescu nu tot din asta i s-a tras moartea, dumnezeu să-l ierte!?..." Credeţi cumva că asta a fost o declaraţie de capitulare? Da de unde!...

Seara, dirigintele, combinîndu-şi întreaga lui putere de convingere cu bruma de autoritate ce-i mai rămăsese din titulatura de cap al familiei, a încercat omul un ultim şi disperat efort menit să destrame păienjenişul fumurilor lui madam Chiroşcă şi să facă să vibreze în sufletul lui Săndel ultima coardă de bun simţ şi înţelegere faţă de un om care-i era tată şi nu-i voia decît binele. Zadarnic însă! În seara aceea scandalul din casa familiei Chiroşcă s-a domolit abia tîrziu, după miezul nopţii. Şi a doua zi, de dimineaţă, pe nemîncate, cu o falcă în cer şi una pe pămînt, madam Chiroşcă îşi vărsa fierea din ea în faţa blocului, în gura mare, de gîndeai că peste noapte au călcat-o hoţii: „Auziţi, oameni buni, ce-i în stare un părinte criminal!... Să-şi nenorocească propriul său copil!... Cînd? După atîţia ani de şcoală, de educaţie!... Să-l trimită, cică, să-nveţe o meserie! Pe cine? Pe Sandy al meu... Of, doamne, cum de-l rabzi, cum de nu-l trăzneşti!... Aa! Dar pînă aici i-a fost, gata! Am terminat! După ce că l-am luat din milă, vrea să-mi facă familia de rîs! Băiatul meu s-ajungă ştergător la motoare! Nu mai rabd! Divorţ! O să cer despărţire, o să-l reclam, o să-l fac de rîs, o să-l..." — şi pe madam Chiroşcă o îneacă plînsul. La care, o vecină aflată de faţă, îşi călcă pe inimă şi observă că lui Săndel nu i-ar strica deloc să-nveţe mai bine o meserie, că i-ar fi de mare ajutor în viaţă. „Şi, cine ştie, mai tîrziu, cînd i-o veni şi lui mintea la cap o să poată urma şi cu învăţătura, că acum aud că şi cei de la fabrică pot să înveţe..." — încheie vecina. Dacă cineva ar fi aruncat un chibrit aprins într-o cadă cu benzină, încă n-ar fi explodat, cum a explodat madam Chiroşcă la auzul acestor vorbe: „Cee? Cumm?... Şi voi?... Huoo!... Invidioaselor, mahalagioaicelor! Vă crapă fierea de necaz că Sandy o s-ajungă cineva! Doamne, doamne! Cum mai ţii pe pămînt lumea asta rea!..." — şi sufocată de patima care ce clocotea în ea, madam Chiroşcă se repezi în sus, pe scări.

...Şi madam Chiroşcă, drept preţ pentru încheierea armistiţiului cu dirigintele, l-a băgat din nou pe acesta datornic, ca să compenseze [illegible] preparatorii săi [illegible], care [illegible] de un metru [illegible]. I-a [illegible] lui Săndel un nou costum „Gabardin" (dirigintele nu-şi mai cumpărase de cîţiva ani un costum) şi i-a cumpărat o jigodie de căţel „la modă" [illegible] pe care „mititelul" îl ţine de lesă, în peregrinările prin oraş.

De la istoria asta, Săndel se-ntorcea acasă tot mai des noaptea, pe la ore mici, venind pe trei cărări, el ştie de pe unde, şi [illegible] vecinii din somn cu chelălăiturile javrei pe care o ţinea de legătoare în sus, pe scări, pînă la etajul doi unde-şi avea reşedinţa.

Alteori, îl întîlneai ziua în amiaza mare, dichisit cu nişte pantaloni — patent „iţari" — cu o cămaşă cadrilată, colorată ţipător şi cu un batic spînzurat de gît, de gîndeai că-i vreo spiţă a văcarilor americani pironită, ca mostră, în vreun colţ de stradă la noi, în Bucureşti. Stătea aşa, încurcînd pietonii, cu coteiul de lanţ, cu privirea tîmpă, scurgîndu-i-se ochii după „dame bine".

Într-o bună zi, însă, întîlnindu-l, l-am privit surprins în primul moment. „Ceva" nu era în regulă. Mă obişnuisem atît de mult să-l văd cu javra, încît întîlnindu-l acum fără „jumătate" mi se părea că-i lipseşte ceva. (Am aflat mai tîrziu de „nenorocirea" care-l lovise. Ieşind într-o zi în obişnuita-i promenadă, îi făcuseră un pustiu de bine ce-i de la serviciul de ecarisaj care-i umflaseră coteiul cu legătoare cu tot...).

Curînd, însă, a căpătat altă pasiune — hulubii. Ce-a făcut, ce-a dres, nu ştiu, dar în cîteva zile a umplut podul blocului cu porumbei, transformîndu-l în crescătorie. Dimineaţa te trezeai în [illegible] lui Săndel cocoţat pe acoperiş, ca să-şi înalţe [illegible] la plimbarea aeriană matinală.

...Odată, m-am hotărît totuşi să mai fac o încercare de data aceasta mergînd în tratative direct cu dînsul. [illegible] mi-a sugerat-o împrejurarea în care l-am întîlnit. Stătea în piaţă postat lîngă o cuşcă cu hulubi, cu mîinile vîrîte negustoreşte în buzunarele pantalonilor şi strigînd din rărunchi, ca să acopere glasurile celorlalţi precupeţi: „Porumbeii! La porumbeii... jucăuşi, rotaţi, moţaţi, aripaţi, ca alta, dom-le! Ia de aci, de la taica..." Verva cu care-şi lăuda marfa, m-a pus pe gînduri:

„Măi — îmi zic — omul ăsta are stofă de negustor în el!... Ia să încerc, să-l conving să intre măcar vînzător la un aprozar... Nu-i tocmai pe gustul lui madam Chiroşcă, dar totuşi, e ceva decît aşa, un fluieră-vînt...". Şi mă dau, binişor, în vorbă cu dînsul. El, însă — leit maică-sa, mi-o taie de la obraz:

— Bă, nene, uite ce-i, decît să faci mişto de mine, mai bine ieşi la zar cu o ţigare, e bine?!...

...Peste vreo două luni, cu chiu, cu vai, administraţia blocurilor l-a determinat să-şi lichideze afacerea cu hulubi. I-a rămas în schimb porecla. De atunci, lumea de pe la noi pe numele ăsta îl ştie — Hulubarul!

De facultate, n-am mai auzit-o pomenind pe madam Chiroşcă. Renunţase, singur, Hulubarul, să tot răpească din timpul comisiilor de examinare ca să le dovedească faptul că au de-a face cu un neisprăvit. Ca semn al renunţării, îşi răsese mustaţa, dar lăsase să-i crească o idee de cioc, pesemne ca să exteriorizeze adînca dezamăgire faţă de cruda neînţelegere de către omenire a sensibilităţilor sufletului lui ales... „Evenimentul" însă n-a mai recoltat surpriza scontată, probabil. În definitiv, pentru noi ăştia, oamenii de rînd, licheaua — ori cu cioc, ori rasă ca-n palmă — tot lichea rămîne! Dar, făcea să-l vezi: avea o bărbuţă rară, roşcată şi privindu-i mutra împodobită cu ţăcălia căprească, fără să vrei alăturai figura Hulubarului — unui lan de floarea-soarelui care trebuie păzit de prădăciunea păsărilor cerului...

Alta a fost însă „bomba" surprizelor! I-a fost dat lumii de pe la noi să afle că Hulubarul se însoară...

O vreme, Săndel dispăruse, de parcă îl înghiţise pămîntul. Oarecari aluzii ale lui madam Chiroşcă împrăştiaseră însă nedumeririle: „Sandy e plecat la Văleni, la nişte rude, să se recreeze, mititelul...".

După vreo două săptămîni, Hulubarul descinde la cuibul părintesc, cocoţat în vîrful unui camion plin cu felurite mobile şi bulendre, împreună cu „soţia". Pe madam Chiroşcă — neprevenită de eveniment şi nepregătită a se metamorfoza în soacră mare, la comandă — gata, gata s-o lovească damblaua, cînd a aflat despre ce e vorba.

Ce se întîmplase? La rudele sale din Văleni, Hulubarul se dăduse drept student „în ultimul an" la medicină. Gajînd, probabil, cu „onorabilitatea rudelor", bălmăjise pe nişte „foşti" antreprenori de ţuică de prună, să-i încredinţeze „odorul" lor, dimpreună cu zestrea cuvenită. Asta, bineînţeles, după ce respectiva fusese sedusă de Hulubar. Aşa, după cum relata mai tîrziu madam Chiroşcă, pasă-mi-te, „se lovise" băiatul în caracter şi în sentimente cu fata — şi ea tot o „persecutată", absolventă de liceu, care-şi tot încercase norocul, fără ...„noroc", pe la diferite facultăţi.

Culmea a fost însă că a treia zi, madam Chiroşcă — departe de a dispera — a făcut o cotitură de o sută optzeci de grade, împînzind vecinii cu invitaţii de nuntă: „D-na şi d-l etc., etc... vă invită la ceremonia celebrării căsătoriei fiului lor Sandy Chiroşcă, cu d-şoara Mymy Pasat... etc., etc...".

De la noi din bloc nu s-a dus nimeni la nuntă.

...Hulubarul cu soaţa-i, după „călătoria de nuntă" — făcută el ştie pe unde — s-a întors la vreo săptămînă, lefter şi mahmur, şi şi-a preluat îndeletnicirile sale bicisnice, lăsîndu-şi jumătatea ca principal ajutor domestic al lui madam Chiroşcă. O vreme l-am văzut mereu prin holurile marilor săli de spectacole, la orele de aglomeraţie...

La vreo două luni de la evenimentul matrimonial, după un scandal de dimensiuni, doamna Mymy, scăpată din „disputa" cu mama-soacră şi cu soţul, scărmănată ca vai de ea şi doar cu cît avea pe dînsa, a luat Valea Vălenilor. S-a reîntors cu părinţii şi cu procuratura de şi-a ridicat bruma de lucruri pe care n-apucase a i le vinde Hulubarul. Şi tot madam Chiroşcă a fost aceea care a concluzionat: „Nepotrivire de caracter, soro, ce să-i faci! Ce, era Sandy al meu să-şi închidă viaţa lîngă mangosita aia?! El, care-i un suflet aşa de ales, care... etc. etc."

...De la întîmplarea asta, Hulubarul nu mai ieşea ziua. Ieşea seara, rămînea dispărut toată noaptea şi apărea în zori, nedormit şi cu capul dogit de băutură. Ce-nvîrtea, nu ştiam. Acuma ştiu. Ca bilanţ al evoluţiei întregii sale existenţe de pînă atunci, „se lovise" în caracter cu şeful bandei, un fost comisar de poliţie, individ cu îndelungată experienţă în îndeletnicirea de borfaş.

...Privesc la Hulubaru. Se frămîntă, se zvîrcoleşte, ca un vierme în ţarină. Teamă? Ruşine? Căinţă? Cine ştie! Un lucru însă e limpede: viaţa nu-ţi iartă să-ţi baţi joc de ea! Viaţa nu-i hulubărie!...

Din caietul de schiţe al TIEI PELTZ

Înainte de ieşirea în larg

Foto: AGERPRES

VERA LUNGU

Ziuă rotundă

Rotundă, ziua şi-a bătut mingile
solare,
Caznele asfinţitului să le istovească
lîngă izvoare
De pe obrazu-mi de ceară.
De la acest ceas anume în sus
Părul mi se aprinde uşor nesupus,
Pînă spre întoarcerea pămîntului
pe cealaltă parte.

Cîntec

Ploaia a-nceput zbuciumat.
Şi zăpada s-a prelins în sus.
M-am oprit între zăpadă şi ploaie,
pîndind,
Cu arborii drepţi în auz.
Era braţul tău strecurat în privirile mele.
Ca un nufăr uriaş pe întinderea
lacurilor lunare
Dacă m-aş mişca, trupul mi-ar
sări ţăndări...

Marină

Ţărmul de vînt de nu-l cunoşti,
Apropie-te blînd de luna plină,
Pînă la jumătatea dinspre apus
Trestiile, ploile de toamnă suspină.

Îmbrăţişările de le-ai uitat,
Răsfoieşte cărţile-n scoarţe de brumă.
Valurile mării trec sticle prin mal,
Scoicile vîntul îl sună.

Zăpezile sparg soarele-n ceşti
În cioburi pe ramuri pictate,
Seceră vîntul în iarba de mai
Cuvintele mele uitate...

Iarnă trează

Mereu trează în ceasurile albe,
De trecerea piezişă a norilor prin zi,
Caut barca s-o cobor în apă
Şi plec chemînd pe linia iernii ciocîrlii.

Sticla din ferestre îngheaţă lumi de vis,
În care şi culoare nefiind vibrează,
Ca pe o pînză din muzeul cu copaci
Cînd verdele de piatră scînteiază.

COŞUL CU CIUPERCI

POVESTIRE DE CONSTANTIN BUCUR

La marginea oraşului e casa bunicilor. De aici, cînd priveşti dealul Ciobanului ţi se pare că toate casele au avut picioare şi au început să se caţere pe deal. Cînd au obosit, s-au oprit. Au înfipt picioarele în pămînt şi din ele au crescut rădăcini. Aşa s-a născut satul. Acum poate să toarne cu găleata că selul nu le mai mişcă din loc. Casa noastră e spre vîrful dealului. Cînd ne prindem la joacă, ne stringem lîngă poarta noastră şi o rupem la fugă, la vale. De multe ori nu ne oprim pînă la casa bunicilor. Portarul ne lasă să intrăm în curte. Mi-am găsit şi eu aici un bunic. Covaci îl cheamă. Are mustăţi mari, răsucite la capete şi-mi place de el că-mi povesteşte de toate animalele din pădure. Ştiţi care-i cel mai bun vînător? Acela care împuşcă rîsul. Pisica asta şi cînd e moartă ţi se pare că rîde de bucurie că te vede. E vicleană. Cînd nici nu te aştepţi sare şi-şi înfige ghiarele otrăvite în gît şi te sugrumă. Bunicul mi-a povestit. El a fost pădurar şi a împuşcat rîs. Cele mai blînde animale sînt căprioarele. Iarna veneau la casa lui din pădure şi le dădea grăunţe să mănînce. Căprioarele nu fugeau de el. Niciodată n-a tras cu arma în ele. Tare aş vrea să văd şi eu iarna o căprioară şi să-i dau să mănînce boabe de mei sau de porumb. Mama nici o dată nu mă opreşte cînd îi zic că mă duc la bunicul Covaci. Eu n-am bunici. Au murit. În schimb, mama îmi zice că nu-i frumos să mă duc cu mîna în sîn. Ea îmi dă un leu să cumpăr un pachet de „naţionale" şi bunicul se bucură cînd i le dau. Fiecare are acolo cîte un bunic şi Gicu Barză şi Barbă Cot şi Petrică Enisel. De la ei am aflat de Podul cel Mare, de Pintea cel viteaz şi cîte şi mai cîte. Niciodată nu mergeam cu mîna în sîn. Odată am cules mure în baltă şi le-am dus. Ce s-au bucurat. Bunicul Covaci zicea: „aşa că le-aţi cules din pădure?".

Întotdeauna ei ştiu ziua cînd venim. Le trimitem cîte o carte poştală. Tovarăşul administrator ne-a spus că ei le citesc cu lacrimi în ochi. Dacă aveţi bunici, scrieţi-le şi să vedeţi că nu mint.

Cînd moare cîte un bunic tare trist e aici. Doi oameni suie cosciugul în căruţă şi vizitiul îl duce la cimitir. Nimeni nu plînge după el. Nimeni nu merge în urma căruţii. La cimitir vine preotul care citeşte cîteva rugăciuni şi atunci în jurul său se string şi femeile care îngrijesc mormintele. Ele, după ce îşi fac cruce, iau o mînă de pămînt pe care o aruncă în groapă şi zic „să-i fie ţărîna uşoară". Eu mă gîndesc că nu e durere mai mare decît să moară un om şi nimeni să nu plîngă în urma lui — nepoţii de ce nu plîng? Cînd a murit bunicul aşa a plîns mama, chiar şi tata care rar dacă îl vezi plîngînd şi unchiul Vuţă şi tanti Sevastiţa. Am plîns şi eu. Bunicul meu Covaci are şi el mulţi nepoţi adevăraţi. Odată am să vă povestesc despre ei. Acum să vă spun ce s-a întîmplat cu coşul cu ciuperci.

Plouase cu o zi înainte. Selul nu s-a oprit pînă seara tîrziu. A doua zi ne aşteptau să venim. De dimineaţă am pornit cu Gicu şi cu Barbă Cot în rîpele de la marginea satului să adunăm ciuperci. Am strîns un coş mare pe care abia că puteam să-l ducem doi inşi. Ne-am îndreptat cu el spre casa bunicilor, să le ducem la bucătărie, să le gătească mîncare de ciuperci. Cînd eram aproape ajunşi ne-am întîlnit cu Valentin Ciorbaru şi ne-am oprit pe marginea drumului, să ne mai odihnim.

— Ce faceţi cu ele?

— Le ducem la bucătărie, la cămin, răspunse Gicu.

Valentin a luat o ciupercă din coş şi a aruncat-o în partea cealaltă de drum. Întotdeauna lui Valentin îi place să se amestece la joacă cu noi, deşi e mai mare. Cîte odată mie nu-mi place de el că face pe grozavul, pe şeful nostru. Încolo e băiat bun.

— Asta-i otrăvitoare, a strigat el.

— Şi asta. Şi asta.

Găsise vreo patru sau cinci, poate chiar mai multe şi atunci a dat cu piciorul la coş, răsturnîndu-le pe toate în şanţ.

— Dacă mor oamenii cu ciupercile voastre otrăvite?

Întîi mi-a fost ciudă pe el că-mi venea să-l pleznesc. Alergasem cîteva ore după ele, eram uzi pînă la genunchi şi pe deasupra plini de zgîrieturi şi băşicaţi de urzici. Atunci mi-am amintit că mama cînd face mîncare de ciuperci le încearcă cu un inel de argint. Care se înnegreşte n-o mai pune la fiert, dacă bucătarul n-are inel de argint şi le pune pe toate la foc aşa cum i le aducem noi? Înseamnă că iar va trece căruţa fără să plîngă cineva în urma ei. Mi s-a părut atunci că toate casele din sat, prinzînd de veste, şi-au smuls picioarele din pămînt şi au luat-o la fugă, la vale, spre noi, să ne strivească. Cînd noi am băgat mîinile în buzunar şi ne-am îndreptat spre cămin, fluierînd s-au oprit. Bunicii ne aşteptau la poartă. Am stat pînă tîrziu, că grozav îmi place să-l ascult pe bunicul Covaci cum îmi povesteşte despre căprioare.

IN DEZBATERE — PROIECTUL DE LEGE A PENSIILOR

Întrebări și răspunsuri

Continuăm să primim la redacție numeroase scrisori prin care oamenii muncii, tineri și vîrstnici, își exprimă adeziunea deplină la Hotărîrea C.C. al P.C.R., fac propuneri și sugestii pentru definitivarea textului legii pensiilor, solicită răspunsuri în legătură cu prevederile unora din paragrafe.

Publicăm astăzi răspunsul dat de tov. NICOLAE ALEXE, consilier al Comitetului de Stat pentru Problemele de Muncă și Salarii, la unele din întrebările formulate de cititorii noștri.

Tov. CUȘU GHEORGHE:

ÎNTREBARE: Dacă vechimea în muncă dovedită cu martori se consideră la fel cu vechimea în muncă dovedită cu acte și dacă se acordă procentul suplimentar de 1 la sută pentru fiecare an lucrat în plus peste vechimea cerută prin acordarea pensiei integrale și la vechimea dovedită cu martori.

RĂSPUNS: **Potrivit reglementării actuale, perioada de vechime dovedită cu martori se consideră la fel cu cea dovedită cu acte numai pînă la completarea vechimii cerută pentru acordarea pensiei integrale; numărul de ani dovediți cu martori care, adăugați la numărul de ani vechime dovediți cu acte, depășesc vechimea minimă cerută pentru acordarea pensiei integrale, nu se iau în considerație. Pentru viitor, această problemă urmează a fi soluționată în regulamentul de aplicare a legii care fiind în curs de elaborare, nu vă putem da un răspuns definitiv.**

Tov. TOMESCU ION:

ÎNTREBARE: Care este limita de ani de serviciu? Se poate ieși la pensie după 25 ani de muncă chiar dacă nu are vîrsta maximă de pensionare de 62 ani? — pentru cazul cînd deși nu prezintă nici un fel de invaliditate nu mai poate munci.

RĂSPUNS: **Pensia pentru limită de vîrstă, după cum rezultă și din denumirea ei, se acordă numai la împlinirea vîrstei de 62 ani bărbați și 57 ani femeile cu condițiunea ca respectivii salariați să aibă 25 ani vechime în muncă bărbații și 20 ani vechime în muncă femeile; pentru cei care au lucrat în condiții deosebite de muncă, prevăzute de lege, se va acorda o reducere de vîrstă de 6 luni pentru fiecare an lucrat în condiții de muncă foarte grele sau foarte vătămătoare și de 3 luni pentru fiecare an lucrat în condiții de muncă grele sau vătămătoare, astfel că pentru aceștia limita de vîrstă pentru pensionare este mai mică de 62 ani bărbați și 57 ani femeile, în funcție de numărul anilor lucrați în asemenea condiții. Vîrsta de pensionare însă nu poate fi mai mică de 52 ani pentru bărbați și 50 de ani pentru femei.**

Pensia se poate acorda și la o vechime în muncă mai mică de 25 ani pentru bărbați, respectiv 20 ani pentru femei, dar numai la împlinirea condițiilor de vîrstă; în acest caz cuantumul pensiei se reduce proporțional cu numărul de ani munciți sub vechimea minimă de 25 ani. (20 ani pentru femei).

În cazul cînd salariatul deși nu are vîrsta de pensionare nu mai poate munci i se poate acorda o pensie de invaliditate în condițiile prevăzute de lege cu avizul comisiei pentru expertizarea capacității de muncă, care trebuie să constate că nu poate să muncească.

UN PUTERNIC STIMULENT

Colectivul Uzinei mecanice din Galați a dezbătut într-o adunare deschisă proiectul de lege a pensiilor. Participanții la dezbateri au subliniat importanța măsurilor luate de partid, privind continua îmbunătățire a nivelului de trai al celor ce muncesc. Vorbitorii și-au exprimat satisfacția și aprobarea deplină față de prevederile proiectului de lege a pensiilor. O idee a reieșit puternic din toate luările de cuvînt și anume aceea că proiectul de lege a putut să se pună acum în dezbatere ca urmare a realizărilor obținute de poporul nostru în toate ramurile economiei naționale. Îmbunătățirea legislației privind pensionarea este, de asemenea, o urmare a eforturilor poporului muncitor de a produce mai mult, mai bun și mai ieftin, de a înfăptui pas cu pas hotărîrile partidului.

Transcriem cuvîntul cîtorva membri ai acestui harnic colectiv de muncă în a cărei atenție stau expedierea către șantierele navale din țară a unor piese și utilaje de calitate superioară.

Exprimîndu-și aderiunea totală la proiectul de lege, tehnicianul IONEL VASILIU spunea: „Este cît se poate de bine venită acea prevedere care stimulează continuitatea îndelungată în același loc de muncă. Ce înseamnă, înțelegem cu toții. Este vorba de reducerea fluctuației de cadre, fapt care uneori și la noi în uzină s-a răsfrînt negativ asupra desfășurării producției, asupra calității produselor. În al doilea rînd, este vorba și de niște avantaje personale: aceasta ne creează posibilitatea perfecționării și specializării pentru a putea ține pasul cu noile tehnologii. De aproape 3 ani uzina noastră a început să producă utilaje și piese de schimb pentru ramura construcțiilor navale. Dacă pînă acum am reușit să facem față cu succes acestor sarcini aceasta se datorește în cea mai mare măsură priceperii oamenilor, rezultat al continuității în muncă a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor. Propunerea mea este ca la stabilirea vechimii în muncă să se considere și cei 4 ani de ucenicie în mod diferențiat pentru acele școli profesionale din trecut unde ucenicii munceau efectiv în producție. Aș dori să mă refer, de pildă, la fosta școală profesională C.F.R. din Galați".

— Proiectul de lege a pensiilor arăta în cuvîntul său muncitorul N. NICOLAE, este un document însuflețitor și urmărește în final îmbinarea armonioasă a intereselor generale ale statului cu cele ale familiei. Aceasta ca urmare a relațiilor noi de muncă și de viață care s-au statornicit în procesul construcției socialismului. După cum vedem, fiecărui om al muncii i se asigură prin lege locul de muncă cel mai corespunzător cu pregătirea profesională, i se oferă posibilitatea de a avea continuitate pe acest loc. De aceea mă asociez propunerilor ce s-au făcut de către tovarășii mei de a se prevede pensionarea indiferent de vîrstă a acelora care au muncit fără nici o întrerupere timp de 40 de ani în aceeași întreprindere.

La dezbaterea proiectului de lege de la Uzina mecanică a fost de față și un grup de pensionari, foști muncitori și tehnicieni în această uzină. Dintre aceștia JULA MIHALACHE, și-a exprimat mulțumirea față de grija pe care partidul o poartă oamenilor muncii. Totodată, ei au făcut propunerea să se analizeze posibilitatea de aplicare și actualizare, în cadrul noii legi a pensiilor, a sporului de 4 pînă la 10 la sută pentru activitate îndelungată. Aceasta, au subliniat ei, constituie un stimulent real pentru cei care au contribuit efectiv la dezvoltarea întreprinderii.

V. MOINEAGU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Galați

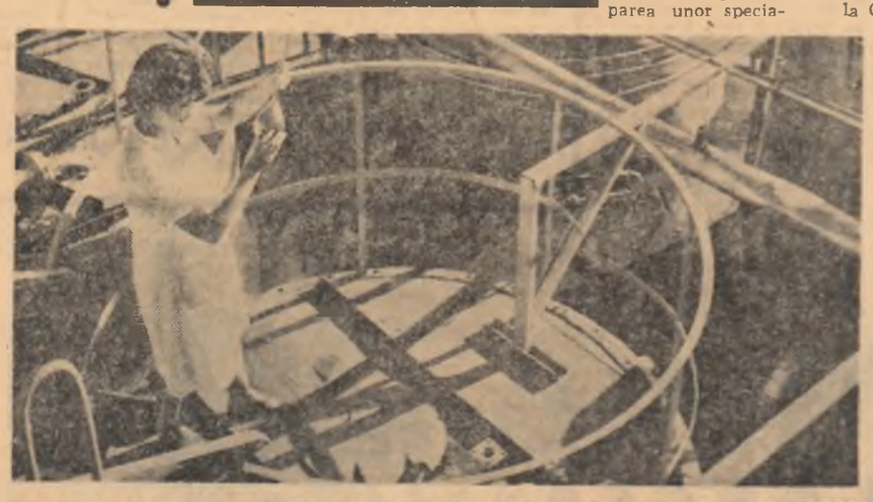

Uzina „Dero"-Ploiești. Modernă instalație de extracție, evaporare și distilare

Foto: AGERPRES

INFORMAȚII

● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri

ZILNIC

ACTUALITATEA

Medicii satului

BAIA MARE — de la corespondentul nostru.

Peste 80 de medici (interniști, pediatri, stomatologi, farmaciști) proaspeți absolvenți ai institutelor din țară, și-au luat în primire posturile, îmbogățind cele mai îndepărtate colțuri ale Maramureșului cu prezența lor.

La statul popular regional Maramureș, repartizările în producție au avut un caracter festiv. Cei care se întîniseră pentru a se despărți aproape imediat își manifestau vizibil nerăbdarea de a face cunoștință cu comuna din raionul Vișeu sau Lăpuș, Oaș sau Cehu Silvaniei care va deveni peste puțin timp comuna lor.

Noțiunea de intelectual al satului a căpătat zilele acestea în regiunea Maramureș atribute noi, adîncindu-și semnificațiile.

Vernisaj în foaierul teatrului

Slujitorii Thaliei de la Teatrul de Comedie ne-au obișnuit nu numai cu invitații la spectacole de ținută. Valoroasa inițiativă de a deschide (în colaborare cu Uniunea Artiștilor Plastici) expoziții de artă plastică în foaierele teatrului a devenit o tradiție. După vernisajul de grafică al lui Jules Perahim de anul trecut, a urmat cel de pictură al lui Grigore Vasile. Marți, 1 noiembrie, ne aflăm la cel de-al treilea vernisaj — de data aceasta aparținînd sculptorului Gh. Vartic. Deschiderea expoziției coincide cu reluarea spectacolelor, după turneul întreprins de Teatrul de Comedie în R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană și R. F. Germană.

Anticipăm vizionarea noii expoziții publicînd două reproduceri: 1. Pictorul Jean Al. Steriade și 2. Portret.

F. P.

Întîlnire între tineri și scriitori

În cadrul acțiunilor culturale organizate cu tinerii, Comitetul orășenesc U.T.C. din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej a realizat un impresionant moment poetic prin întîlnirea tinerilor cu un grup de scriitori, în frunte cu academicianul Victor Eftimiu. În sala cinematografului „23 August" peste 500 de tineri au ascultat cu un viu interes evocarea pe care academicianul Victor Eftimiu o făcut-o unor iluștrii înaintași ai literaturii noastre, cîteva opinii ale criticului Vlad Sorianu despre poezia contemporană precum și versuri în lectura poeților Radu Cîrneci, Ștefan Augustin Doinaș, Ovidiu Genaru, Constantin Teodor Ciobanu, Cristian Pîncescu și alții.

În încheiere, maistrul Victor Eftimiu a recitat celebra baladă a aurului din „Cocoșul negru". După ședințoarea literară a avut loc o întîlnire cu membrii cenaclului literar „George Călinescu" al casei orășenești de cultură. Întîlnire în cadrul căreia tinerii creatori au găsit un însuflețitor îmbold în activitatea lor în cuvintele maestrului Victor Eftimiu.

M.C.

CLUJ — (de la corespondentul nostru).

Simbătă s-au încheiat la Cluj, lucrările consfătuirii republicane pe tema „Probleme actuale de fiziologie a eritropoezei" organizată de Uniunea Societăților de Științe Medicale filiala Cluj, cu participarea unor specialiști din București, Timișoara, Tg. Mureș, Cluj etc.

S-au prezentat 4 referate generale și 18 comunicări.

După masa rotundă, au rulat filmele științifice „Plasticitatea eritrocitului", produs la București, și „Reglarea neurohumorală", realizat la Cluj.

ZILELE CULTURII SOVIETICE

Printre manifestările cultural-artistice care au loc în țara noastră cu prilejul zilelor culturii sovietice, se numără și „Festivalul filmului sovietic". Săptămîna viitoare, începînd de la 3 noiembrie, cinematograful „Republica" din Capitală va găzdui o suită de cinci filme selectate dintre ultimele realizări ale studiourilor sovietice.

Deschiderea festivă a acestei manifestări va fi marcată de prezentarea coproducției româno-sovietice „Tunelul", în regia lui Francisc Munteanu. Vor rula apoi filmele „Balada din Hevsursk", poem cinematografic închinat vieții și străvechilor obiceiuri ale oamenilor din munții Gruziei, „Femeile" — cronică a preocupărilor majore ale femeilor sovietice, „Complotul ambasadorilor" — inspirat din tumultul primului an al puterii sovietice, și „Nimeni nu voia să moară", cronica unui sat lituanian de după război.

Timp de două zile s-au desfășurat la Tg. Mureș lucrările unui simpozion medical pe tema „Trombozele arteriale și venoase".

Au participat cadre didactice universitare, medici interniști, chirurgi și ginecologi din toate centrele universitare. Cu acest prilej, au fost prezentate peste 30 de comunicări științifice și referate privind noile cuceriri ale științei medicale legate de afecțiunile arteriale.

(Agerpres)

Vizita primului ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida

În cursul după amiezii de vineri primul ministru al Iranului a făcut o vizită protocolară președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România.

Între premierul român, Ion Gheorghe Maurer, și premierul iranian, Amir Abbas Hoveida, a avut loc o convorbire cordială.

★

Vineri seara, la Teatrul de Operă și Balet a avut loc un spectacol de gală în onoarea primului ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida.

Au luat parte Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale și organizații obștești, oameni de cultură, generali și ofițeri superiori, ziariști români și corespondenți ai presei străine.

Soția primului ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida, și d-na Farokhroo Parsay, adjunct al ministrului educației din Iran, însoțite de Elena Maurer, soția președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, au vizitat Palatul Pionierilor.

În continuare, oaspetele au făcut o vizită la Fabrica de confecții și tricotaje București.

★

Simbătă la amiază, dl. Mehdi Samii, guvernatorul Băncii Naționale iraniene, a fost oaspetele guvernatorului Băncii Naționale a Republicii Socialiste România, Vasile Malinschi.

Cu acest prilej a avut loc un schimb de păreri privind relațiile existente între cele două instituții bancare.

Plenara Consiliului General al U.C.F.S.

În ziua de 28 octombrie a avut loc Plenara Consiliului General al U.C.F.S., la care au luat parte membrii și membrii supleanți ai Consiliului General, președinții consiliilor regionale, secretari ai cluburilor sportive și alți activiști ai mișcării sportive, reprezentanți ai unor organizații obștești și de stat, antrenori și sportivi fruntași, activiști de partid, ziariști.

La plenară au luat parte tovarășii Alexandru Drăghici, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., și Petre Lupu, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R.

Plenara a analizat munca organelor și organizațiilor U.C.F.S., pentru îmbunătățirea activității fotbalistice din țara noastră și a adoptat noi măsuri în acest scop.

În încheierea dezbaterilor a luat cuvîntul tovarășul Alexandru Drăghici.

Plenara a hotărît să convoace cea de a II-a Conferință pe țară a Uniunii de Cultură Fizică și Sport în zilele de 2—4 martie 1967, cu următoarea ordine de zi:

1. — Raportul Consiliului General al U.C.F.S., privind activitatea desfășurată în perioada 1962—1967. Sarcinile Uniunii de Cultură Fizică și Sport în vederea dezvoltării activității sportive de masă și de performanță și a pregătirii pentru participarea sportivilor români la Jocurile Olimpice din 1968. Raportor — Anghel Alexe, președintele Consiliului general al U.C.F.S.

2. — Raportul Comisiei Centrale de Revizie. Raportor — Coloman Maiorescu, președintele Comisiei Centrale de Revizie.

3 — Raportul cu privire la modificarea Statutului Uniunii de Cultură Fizică și Sport. Raportor — Miron Olteanu, vicepreședinte al Consiliului General al U.C.F.S.

4. — Alegerea Consiliului General al U.C.F.S., a Comisiei Centrale de Revizie și a organelor de conducere ale federațiilor pe ramură de sport.

Sport

PITEȘTI (de la corespondentul nostru).

Federația română de atletism și Consiliul regional Argeș al U.C.F.S. organizează astăzi, 30 octombrie, la Pitești în parcul Trivale finala campionatului republican de cros individual și pe echipe, atît la seniori cît și la juniori. Participă echipele reprezentative ale tuturor regiunilor. Printre participanți vor fi și maeștrii sportului Zoltan Vamoș, Andrei Barabaș, Nicolae Mustață, Constantin Grecescu și alții. Iată și probele la care se va concura: 1 000 m. junioare, 3 000 m. juniori, 4 000 m. semi-fond băieți, 1 800 m. junioare, 8 000 m. seniori.

● Stadionul „23 August" din Capitală găzduiește astăzi de dimineață un interesant cuplaj rugbistic. La ora 9,30 se va disputa întîlnirea restanță din cadrul campionatului republican dintre echipele Constructorul București și Politehnica Iași.

● Astăzi începe o nouă ediție a campionatului republican feminin de baschet. Cele mai echilibrate meciuri ale primei etape se desfășoară la Cluj (Universitatea Cluj-Voința Brașov) și Oradea (Crișul Oradea-Voința București). În campionatul masculin (categoria A) cel mai interesant joc se dispută în sala Floreasca din Capitală la ora 11, și opune echipei Dinamo București formația Universitatea Timișoara.

(Agerpres)

CINEMATOGRAFE

TRIUMFUL LUI ROBIN HOOD rulează la Patria (orele 10; 12,15; 14,30; 16,45; 19; 21,15), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21), Excelsior (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21), Feroviar (orele 8,30; 10,45; 13; 15,15; 17,30; 20).

CÎT EȘTI SĂNĂTOS rulează la Republica (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21).

FANTOMAS SE DEZLĂNȚUIE rulează la Festival (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Aurora (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30), Melodia (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 21), Flamura (orele 9,15; 11,45; 15,30; 18; 20,30).

VREMEA ZĂPEZILOR rulează la Luceafărul (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

MAMĂ CIUDATĂ rulează la Capitol (orele 9,30; 12; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

PARISUL VESEL rulează la Lumina (orele 9; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 20,45).

CENUȘĂ — ambele serii — rulează la Victoria (orele 9; 12,30; 16,15; 20), Giulești (orele 15,45; 19,30), Tomis (orele 9; 12,30; 16; 19,30).

YOYO rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,45; 16; 18,30; 21).

ȚARA FERICIRII rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,45), Crîngași (orele 15,30; 18; 20,30).

DILIGENȚA rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30), Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).

CEA MAI FRUMOASĂ rulează la Doina (orele 14,30; 13,45; 16; 18,15; 20,45), dimineața program pentru copii orele 9—10.

CELE PATRU ZILE ALE ORAȘULUI NEAPOLE rulează la Dacia (orele 8,30—15,45 în continuare; 18,15; 20,45), Flacăra (orele 15,30; 18; 20,45).

ÎN NORD SPRE ALASKA rulează la Înfrățirea între popoare (orele 13; 15,45; 18,30; 20,45).

DRAGOSTEA ÎNVINGE rulează la Bahova (orele 15,30; 18; 20,30).

UMBRELE STRĂMOȘILOR UITAȚI rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30), Volga (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

ZORBA GRECUL rulează la Bucegi (orele 9; 11,45; 14,45; 17,45; 20,45), Miorița (orele 8,30; 11,15; 14; 16,45; 18,30; 21,15), Ferentari (orele 15; 17,45; 20,30).

STEAUA FĂRĂ NUME rulează la Gloria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Arta (orele 9; 11,15; 14; 16,15; 18,30; 20,45;), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

NU SÎNT COPACI PE STRADĂ rulează la Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

COPILAN ȘI ASUMĂ RISCUL rulează la Vitan (orele 16; 18,15; 20,30).
rulează la Cosmos (orele 15,30; 18,15; 20,30).

NOTRE DAME DE PARIS rulează la Munca (orele 10; 15,30; 18; 20,30), Drumul Sării (orele 15; 17,45; 20,30).

PARTIZANII ÎN CÎMPIE THERESE DESQUEIROUX rulează la Popular (orele 15,30; 18; 20,30).

Concluzii realiste dar... optimism tardiv

Explicații, se înțelege, ar mai putea fi. Important este însă la ora actuală ca toți factorii răspunzători — (fabrică, direcția generală tutelară, furnizorii) — să ia măsurile cele mai indicate pentru a pune stavilă deficiențelor de orice natură, permițînd colectivului fabricii din Turda să raporteze la sfîrșitul acestui an realizări cît mai bune, în îndeplinirea sarcinilor ce-i revin prin planul de stat.

Ne-am adresat și tovarășului inginer SERGIU ALMĂJEANU, director general al Direcției generale a industriei silicaților din Ministerul Industriei Construcțiilor, cu rugămintea de a da răspuns următoarelor întrebări:

1. Care sînt posibilitățile de înlăturare a deficiențelor?. 2. Ce trebuie să întreprindă conducerea fabricii? 3. Care anume măsuri se cer a fi luate de forul tutelar?

— *Consider*, ne-a spus dînsul, *că cele semnalate de fabrica turdeană sînt juste. Aceste probleme fac de aceea în mod deosebit obiectul atenției ministerului, și, neîndoielnic, ele vor fi rezolvate. În principal este vorba de o colaborare tehnică imediată cu furnizorii utilajelor liniilor de ciment. Ministerul nostru, împreună cu Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini, analizează în prezent la Fabrica de ciment din Turda cauzele defecțiunilor la locomotivele Diesel și la morile de ciment, după care se vor stabili măsurile ce trebuie grabnic luate.*

N.R. Ne permitem să reproducem părerea tov. PAVEL AMUZESCU: „Această situație, spunea dînsul în discuția avută cu corespondentul nostru, nu s-a ivit numai acum, în ultima parte a anului, ci încă din timpul verii, ba chiar din anul trecut". Și ne dădea ca exemplu răcitoarele-grătar din cauza cărora au avut loc multe întreruperi ale procesului de producție. Este, credem, o lipsă a direcției generale respective, faptul că măsurile ce se iau în aceste zile nu s-au întreprins, cu toată seriozitatea, mai din vreme.

După ce a arătat că Atelierele „9 Mai" din Capitală, întreprindere pendinte de M.I.C., studiază posibilitatea îmbunătățirii calității plăcilor de răcitor - grătar, după ce a făcut, totodată, propunerea ca specialiștii din metalurgie să elaboreze șarje din oțeluri speciale corespunzătoare, tovarășul director general a precizat:

„Colectivul Fabricii de ciment din Turda are foarte multe de făcut pentru ca, în aceste condiții tehnice mai grele, să asigure funcționarea ritmică a utilajelor, care depinde de întreținere, de reviziile curente obligatorii, iar supravegherea și conducerea lor să fie dată în grija celor mai buni meseriași. Răcitoarele-grătar, locomotivele Diesel și electrofiltrele impun cadre bine pregătite profesional, stabile și conștiincioase în muncă.

N.R. În atenția organizației U.T.C.: În fabrică lucrează și tineri. O parte sînt necalificați. Alții au o calificare dar este necesar să și-o ridice continuu. Cursurile înființate în acest scop, deși li se adresează lor în primul rînd, nu se bucură de o participare cît de cît satisfăcătoare. Evident, sînt și alte căi pentru ridicarea în permanență a nivelului de pregătire profesională a tinerilor. Organizația U.T.C. trebuie să le folosească, să mobilizeze tineri la toate acțiunile inițiate de conducerea întreprinderii în acest scop.

„După analizele făcute cu fabrica, a continuat tovarășul director general, *s-au găsit rezerve pentru realizarea planului valoric la producția globală și este meritorie activitatea depusă în acest sens pentru depășirea planului la*

URMĂRI DIN PAG. I

var, ipsos, calcar vandabil și cărămizi refractare.

Fabrica realizează pe anul în curs valoarea producției globale. Dar va rămîne în urmă cu planul de producție fizică la sortimentul ciment. Sarcinile pe trimestrul IV sînt mari, și este stabilită cu fabrica o depășire de 60 000 tone. Se constată deja în octombrie a.c., pe primele 20 zile, o depășire de circa 7 mii tone.

„APRECIEZ CĂ ANGAJAMENTUL LUAT DE ÎNTREPRINDERE, A ÎNCHEIAT TOVARĂȘUL ING. ALMĂJEANU, POATE FI REALIZAT. RĂMÎNÎND O SARCINĂ PENTRU DIRECȚIA GENERALĂ A INDUSTRIEI SILICAȚILOR DE A AJUTA CONDUCEREA ÎNTREPRINDERII ÎN APROVIZIONAREA CU PIESE DE SCHIMB. ÎN ACEST FEL VOM FACE TOTUL PENTRU CA FABRICA DIN TURDA SĂ AIBĂ O PERFECTĂ RITMICITATE PÎNĂ LA FINELE ANULUI".

Ce bine ar fi fost dacă acest ajutor ar fi fost dat de Direcția generală încă din trimestrul I!

Portret în podgorii

arătă verzi, roditoare, dealurile de acum; un proiect al cooperativei care prevede așezarea pe rod nou cu viță de vie nobilă a 311 hectare de teren. Peste 110 hectare deja sînt plantate, alte 20 sînt gata pregătite încă din această toamnă. Terasele mari pe dealuri înfățișează ochilor un uriaș spectacol al sevei noi din adîncuri urcate în tulpini la suprafață. Toamna 1966 înseamnă aici, la Șaringa, 135 de vagoane de struguri: Hamburg, Fetească, struguri Italia și Cardinal. Înseamnă, de fapt, dreaptă răsplată a eforturilor, comunicînd cu fiecare în parte și însoțindu-i fiecăruia gîndurile.

Eugeniu Damian în a doua lui tinerețe și-o întîlnește pe cea dintîi nevăzută odată. Căci tot ceea ce se lucrează și se împlinește aici este intim legat și de ființa sa. El îmi vorbește despre alții frumos, despre locurile pline de pitoresc și rodnice astăzi, dar eu înțeleg că și lui îi aparține ceva din toate acestea, pasiunea, rîvna, nemăsurata căldură cu care oamenii știu să îngrijească fiecare palmă de pămînt, fiece fir de viță tînără pe dealuri, fiece pom în grădinile cooperativei. Se gîndește să întărească malurile apelor cu duzi și salcîmi. A înființat pentru aceasta o pepinieră. Se gîndește să zăgăzuiască apele. Piatra dislocată pe dealuri cînd s-a desfundat a fost strînsă frumos în piramide și cînd alte treburi vor fi terminate vor începe firesc și lucrul acesta. Se gîndește să aducă apa pe țevi la sectorul zootehnic. Un bazin pe dealul Chelarul a și fost terminat. La altul, pe Răgănița, se va lucra în curînd. Consiliul cooperativei a lansat astfel cîteva perspective de-a lungul cărora mobilizare și participare la lucru constituie deprinderea practică, pasionantă chiar cu care oamenii își văd visul cu ochii aici împlinindu-se, argumentul fiind de fiecare dată recolta mai bună, mai rodnic pămîntul, satul și el mai frumos. E vremea culesului și a greutăților puse rotund pe cîntar. Un vagon de struguri pe zi, un vagon și așa toamna îmi pare aici ca un tren nesfîrșit. Semn verde de liberă trecere-i dau ultimi în verde salcîmii. Semn de oprire, în roșu, viile. Largi semafoare cu chipuri lucînd de lumină și de sănătate. Cum trece printre culegători mereu pe dealuri, cum ia în mîini un strugure și-l duce așa în fața ochilor scrutîndu-l, Eugeniu Damian pe dealuri îmi părea ca omul de la tren și toamnei îi urca paleta — roșu, verde, roșu — semafoare parcă rumene-n văzduh. Nu liniște vedeam pe calmul chip al lui, nu liniște ci mai degrabă adîncă, intimă-ncordare, un surîs să-ncapă și dealurile-n sus. Un îndemn probabil sau o satisfacție. Oricum, un gest era de mare poezie.

ZILNIC ● Știri însemnări comentarii ● Știri însemnări comentarii ● Știri însemnări

DE PESTE HOTARE

Sesiunea O.N.U.

Dezbaterile din Comitetul politic

NEW YORK 29. — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: În Comitetul politic al Adunării Generale a O.N.U. continuă dezbaterile în legătură cu diferite aspecte ale problemei dezarmării, printre care și nediseminarea armelor nucleare.

În legătură cu raportul Comitetului celor 18 pentru dezarmare, care a fost prezentat spre dezbatere adunării, un grup de 32 de țări neangajate au prezentat, vineri, un proiect de rezoluție. În acest document se subliniază că răspîndirea armelor nucleare poate să ducă la pericolul unui război nuclear și se cere statelor să ia toate măsurile necesare în vederea încheierii cît mai grabnice a unui tratat cu privire la neproliferare. Proiectul de rezoluție cere, de asemenea, puterilor nucleare „să dea garanții că nu vor folosi sau nu vor amenința cu folosirea armelor nucleare împotriva statelor care nu posedă arme nucleare". Se cere, totodată, comitetului celor 18 să prezinte cît mai curînd un raport asupra rezultatelor lucrărilor sale consacrate problemei neproliferării.

Numeroși delegați au abordat pînă acum, în cadrul dezbaterilor din comitet, problema nediseminării. Astfel, în ședința de vineri, reprezentantul Tanzaniei, S. Salim, a subliniat în legătură cu aceasta că pentru încheierea unui tratat este esențial ca statele nucleare să acorde garanțiile necesare pentru asigurarea securității țărilor care nu posedă arma nucleară. La rîndul său, reprezentantul Pakistanului, Syed Ali, a arătat că neproliferarea nu trebuie să fie un scop final, ci „o verigă în lanțul problemelor dezarmării". El a subliniat că trebuie acordată o atenție deosebită securității statelor care nu dețin arme atomice și de aceea puterile nucleare trebuie să dea garanții că nu vor folosi împotriva acestora arsenalul lor nuclear.

★

Consiliul de Securitate a adoptat vineri o rezoluție prin care mandatul secretarului general al O.N.U., U Thant, ce expiră la 3 noiembrie, se prelungește pînă la sfîrșitul actualei sesiuni a Adunării Generale, prevăzută pentru 20 decembrie. Rezoluția urmează să fie aprobată marți de Plenara Adunării Generale a O.N.U.

U.R.S.S. — Piața rotundă din Minsk. În centru, obeliscul Victoriei

pe scurt

Pompiliu Macovei, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă al Republicii Socialiste România, care se află într-o vizită la Budapesta, a avut un schimb de păreri cu Ilku Pal, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U., ministrul culturii al R. P. Ungare, privind relațiile culturale dintre cele două țări.

Vineri la prînz, Dumitru Turcuș, ambasadorul Republicii Socialiste România la Budapesta, a oferit în saloanele ambasadei o masă în cinstea lui Pompiliu Macovei. Au participat ministrul culturii, funcționari superiori din Ministerul Culturii și Ministerul Afacerilor externe din R. P. Ungară.

OPERAȚIE NEOBIȘNUITĂ

O echipă medicală de chirurgi de la spitalul Metropolitan din New York au reușit să efectueze vineri o operație extrem de rară, o grefă de ficat. Intervenția a fost făcută asupra unui tînăr de 17 ani, care timp de 48 de ore a fost în comă în urma unei violente crize hepatice. Un purtător de cuvînt al spitalului a declarat că pînă în prezent ficatul transplantat funcționează normal.

Vineri, cancelarul vest-german Ludwig Erhard a avut o convorbire cu mai mulți conducători ai partidului U.C.D.-U.C.S. Potrivit agențiilor de presă, la această reuniune s-a luat în discuție viitorul guvernului minoritar, pe care cancelarul îl prezidează în prezent, și o eventuală remaniere pentru lărgirea bazei sale. Agenția FRANCE PRESSE relatează că Erhard ar fi arătat clar interlocutorilor săi că nu intenționează să demisioneze și că își va continua eforturile sale pentru rezolvarea crizei provocate de retragerea miniștrilor liber-democrați. În cercurile politice de la Bonn se apreciază că partidele politice vest-germane reprezentate în Bundestag așteaptă rezultatul alegerilor din landurile Hessen și Bavaria și apoi își vor defini pozițiile.

PRIMA FEMEIE MINISTRU LA KINSHASA

După cum anunță agenția congoleză de presă, președintele Congoului (Kinshasa), generalul Mobutu a încredințat portofoliul problemelor sociale doamnei Madeleine Sophie Lihau, profesor de economie la Universitatea din Lovanium. Postul rămăsese vacant în urma demisiei lui Jules Leon Kidicho, intervenită în timpul incidentelor de la Kisangani. Dacă portofoliul va fi acceptat, menționează agenția U.P.I., doamna Madeleine Sophie Lihau devine prima femeie ministru într-un cabinet congolez. De menționat că în Congo femeile nu au drept de vot. După cum a anunțat președintele Mobutu acest drept urmează să fie acordat pînă în 1970.

Președintele Boliviei René Barrientos, care se află într-o vizită oficială în Brazilia, s-a pronunțat împotriva planului de creare a forțelor permanente [illegible] propus de Statele Unite. După cum subliniază ziarul „Diario de Noticias", luînd cuvîntul în cadrul unei conferințe de presă, Barrientos a declarat că [illegible] Președintele Barrientos a subliniat: [illegible] problemelor de ordin economic care stau în fața Americii Latine.

„APOLLO — 1" ÎN ÎNTÎRZIERE

Experții de la N.A.S.A. (Administrația națională pentru problemele aeronautice și cercetarea spațiului cosmic) au anunțat că lansarea navei cosmice „Apollo-1" urmează să aibă loc la începutul anului viitor și nu în decembrie, cum se prevăzuse. Astfel, scrie Associated Press, au fost confirmate știrile potrivit cărora o serie de probleme tehnice vor duce la amînarea experienței cu nava cosmică „Apollo-1", ce urmează să aibă la bord trei cosmonauți.

În cursul celei de-a treia zi a turneului său în regiunile locuite de kurzi din nordul Irakului, președintele Abdel Rahman Aref a avut o întrevedere cu Mustafa Barzani, liderul minorității kurde, și cu reprezentanții militari și civili ai kurzilor din regiunea Erbil. În cursul întrevederii, președintele Aref a abordat unele probleme referitoare la reconstrucția acestei provincii.

După cum anunță agenția P.A.P., la 28 octombrie la Varșovia a sosit grupul de oameni de afaceri și industriași americani care a făcut pînă în prezent vizite la Paris, București, Budapesta și Praga. Oamenii de afaceri americani au fost primiți de Stefan Jedrychowski, președintele Comisiei de stat a planificării de pe lîngă Consiliul de Miniștri al R. P. Polone. Ei au avut, de asemenea, o întîlnire cu reprezentanții cercurilor economice din Varșovia.

BASEBAL CU... VICTIME

Un meci de baseball desfășurat vineri la Managua (Nicaragua) s-a transformat într-o tragedie, după ce între miile de spectatori prezenți pe stadion a avut loc o adevărată bătălie. În urma incidentelor, 12 persoane au murit și peste 100 au fost rănite. Majoritatea victimelor au încetat din viață din cauza sufocării, atunci cînd s-au masat la porțile de ieșire ale stadionului. Guvernul a anunțat că va fi deschisă o anchetă.

În Peninsula Mangîșlak, situată pe țărmul răsăritean al Mării Caspice, unde au fost descoperite pentru prima oară urme ale așezărilor omenești din epoca neolitică, recent au fost scoase la iveală o serie de „ateliere" conținînd cuțite, răzătoare și alte unelte de muncă confecționate din piatră. Potrivit calculelor arheologilor, cele mai vechi așezări omenești din Mangîșlak datează de 10 000—12 000 ani.

Atacul de la Long Binh

Corespondenții de presă au transmis sîmbătă de la Saigon noi amănunte despre ultima acțiune de amploare a forțelor patriotice; atacul întreprins asupra depozitelor de muniții americane și guvernamentale situate în imediata apropiere a capitalei sud-vietnameze. La Long Binh, scrie agenția FRANCE PRESSE, patrioții sud-vietnamezi au reușit o acțiune deosebit de îndrăzneață, soldată cu pagube grele pentru trupele americano-saigoneze. Operația pregătită cu minuțiozitate, s-a desfășurat cu o deosebită rapiditate. În cîteva minute grupurile de patrioți strecurate pînă în apropierea Saigonului, au provocat cîteva incendii în interiorul taberei militare. Mai înainte ca aviația și trupele americane să deschidă focul, trei obuze au fost lansate asupra depozitelor de muniții, declanșînd explozia. Deasupra depozitului de muniții, relatează A.F.P. citînd martori oculari, s-a ridicat o imensă coloană de fum, iar zgomotul exploziei s-a auzit puternic în centrul Saigonului. Explozia a provocat o adevărată panică în rîndul trupelor americane.

Succesul „Naționalului" bucureștean la Budapesta

Colectivul Teatrului Național I. L. Caragiale din București a prezentat vineri seara cel de-al doilea spectacol pe scena Teatrului Madach din Budapesta.

După primul spectacol dat la Budapesta cu „O scrisoare pierdută", care s-a bucurat de succes, artiștii Teatrului Național din București au prezentat piesa „Oameni și șoareci" de John Steinbeck.

La spectacol au participat Ilku Pal, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U., ministrul culturii, Bino Gyula, șeful direcției generale a teatrelor din Ministerul Culturii, reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Externe al R.P. Ungare, oameni de cultură și artă, șefi ai unor misiuni diplomatice și atașați culturali.

A fost de față Dumitru Turcuș, ambasadorul Republicii Socialiste România la Budapesta, precum și membrii ambasadei. Spectacolul s-a bucurat de succes.

Războiul automobilelor

Nici nu se închiseseră încă bine porțile Salonului automobilului la Paris, că peste Canalul Mînecii, într-o Londră care cunoaște, ca întreaga Europă, o toamnă însorită, se deschideau halele care adăpostesc Expoziția anuală de automobile.

Mii și mii de vizitatori, la Paris ca și la Londra, au străbătut standurile în care sînt expuse cele mai noi creații în domeniul automobilului, a zeci și zeci de fabrici din întreaga lume. De la luxosul „Rolls Royce" și pînă la micile „Renault" toate tipurile de mașini sînt reprezentate. La Paris au fost prezente 1350 de exponate, reprezentînd 112 mărci de automobile.

Sub raport tehnic ce-au adus nou saloanele automobilului? Tehnicienii sînt unanimi: nimic revoluționar, nimic care să schimbe structural automobilul anilor viitori. Unii își amintesc că, numai în urmă cu trei ani, mașinile vest-germane „N.S.U." au fost echipate cu motoare cu piston rotativ, iar cele venite de peste ocean, „Chrysler", au fost înzestrate cu turbine. Dar și astăzi încă ambele fabrici continuă cercetările de laborator. Abia în 1967, la Salonul de la Frankfurt, „N.S.U." care s-a asociat cu firma franceză „Citröen", se pare că va prezenta o mașină de serie cu motor cu piston rotativ. Acum noutatea o constituie mașinile electrice, cu mici motoare alimentate de baterii sau de pile cu combustibil. Dar nici aceste mașini nu par să fie încă în stadiul de fabricație. Așa că, în loc de „revoluție" în materie de automobile se vorbește mai curînd de „evoluție".

Se pot pune desigur numeroase probleme în legătură cu prezentul și viitorul automobilului, cu rolul pe care-l joacă în cadrul civilizației contemporane, asupra modei care evoluează și în acest sector. Dar toate acestea sînt supuse, pe piața capitalistă a automobilelor, legii de fier a concurenței care face ca secretele industriale să fie bine păstrate, ca tipurile noi sau îmbunătățite de mașini să nu fie făcute cunoscute decît cu cîteva ore înaintea lansării lor pe piață, un război cu legi scrise și nescrise în care cel mai tare, ceea ce înseamnă bani și tehnică, învinge.

Mult, domneau în mod necontestat în această ramură-cheie a pieței capitaliste — în 1950, 79,4 la sută din producția capitalistă de automobile — își văd amenințat imperiul. Astfel, Germania occidentală care în 1950 nu producea decît 3 la sută din producția mondială, în 1965 s-a găsit pe locul 2 cu 12,9 la sută.

Iată și cifrele pentru celelalte țări capitaliste: Anglia a produs în 1965 — 9,5 la sută din producția mondială (în 1950 — 7,8 la sută); Japonia 7,8 la sută (în 1950 — 0,3 la sută); Franța 6,5 la sută (în 1950 — 3,5 la sută); Italia 5,2 la sută (în 1950 — 1,3 la sută).

Cînd se înfruntă bolizii de curse

Spectaculoase sînt ciocnirile dintre marile trusturi și pe pistele de concurs ale întrecerilor automobilistice. Dincolo de performanța sportivă, de măiestria unor piloți care-și pun în fiecare clipă viața în primejdie se află interesele constructorilor de automobile care doresc să-și asigure publicitate prin mijlocirea acestor întreceri. Nu întîmplător săptămînalul parizian L'EXPRESS scria: „Bomba franceză la Salonul automobilului nu este în standurile Palatului expozițiilor de la porțile Versailles-ului. Ea este o frază, o simplă frază dar pronunțată de domnul Pierre Dreyfus, președinte-director general al Regiei Renault în fața a 400 de tehnicieni și jurnaliști: „Noi sîntem gata să mizăm din plin pe competițiile automobilistice". Vor apare mașinile franceze în marile competiții? — se întreabă acum specialiștii. Dezbaterile în presa franceză ocupă numeroase coloane subliniindu-se necesitatea construirii unor asemenea mașini, care să poată înfrunta pe Ford sau Ferrari. Acesta nu este un simplu capriciu, ci o necesitate pentru a impune o marcă de mașină. Istoria mașinilor japoneze „Honda" este edificatoare în această privință. Automobilul socotit „vedeta numărul 1 a salonului 1966" (LE FIGARO LITTÉRAIRE), în urmă cu trei ani nici nu exista, încă, nici măcar pe planșetele proiectanților japonezi. Și acum ea provoacă îngrijorări pe ambele maluri ale Atlanticului, prevăzîndu-se o vînzare în Europa occidentală de 4.000 de mașini. Pentru a-și impune marca, „Honda" a început cu fabricarea motocicletelor, care din 1956 își asigură toate locurile întîi în marile curse la categorii mergînd de la 50 la 350 cm³.

★

Dacă filmul premiat anul acesta la Cannes, „Un bărbat și o femeie" sau un altul care se turnează acum, intitulat „Marele Premiu" cu Yves Montand în rolul principal, au ca eroi piloți ai mașinilor de curse și încercările prin care trec aceștia, de multe ori realitatea depășește ficțiunea cinematografică, prin dramatismul luptei „războiului nervilor" pe care-l alimentează fabricanții de automobile pentru înlăturarea adversarilor.

Robotul de la „General Motors"

LE MONDE dă în această privință semnalul de alarmă, scriind într-un editorial consacrat Salonului automobilului: „Exista teama că fabricanții americani vor face, practicînd dumping-ul, un război al prețurilor, pe viață și pe moarte societăților europene, și în special celor franceze. Concurența care se anunță însă mai tradițională, nu va fi mai puțin redutabilă. Avansul tehnic al americanilor le va da, într-adevăr, mîine, noi arme, foarte periculoase. Exemplul lui „General Motors", trebuie să dea de gîndit. Cel mai important constructor de mașini din lume va utiliza anul viitor serviciul unei mașini electronice care-i va permite să pună la punct, în trei luni, un nou model, gata să fie construit în serie, în timp ce sînt necesari încă, și va mai fi încă mult timp așa, trei sau patru ani pe malul acesta al Atlanticului".

Perspectivele pe care le sesizează expertul în materie de la LE MONDE sînt confirmate și de actualele desfășurări ale ciocnirilor dintre marii producători de automobile.

Statele Unite care, pînă nu de- Jocul acestor cifre reflectă ceea ce cineva a denumit „războiul automobilelor".

În această bătălie loviturile se aplică cu forță, fără drept de apel. O acuitate deosebită a luat-o înfruntarea dintre monopolurile din Statele Unite și Germania occidentală. Cu toate că capitalul american dispune în R.F.G. de o bază solidă prin Ford-Werke (care fabrică mașinile „Taunus") și „Opel" controlat de „General Motors", pătrunderea pe piața din Statele Unite a mașinilor „Volkswagen" și „Mercedes" constituie o concurență chiar pentru giganții americani ai automobilului. 70 la sută din importurile americane de mașini poartă marca „Volkswagen". În 1965, mașina „Volkswagen" cu numărul 2.000.000 a început să ruleze pe șoselele americane. Nimeni nu se aștepta ca micile mașini să poată concura cu bolizii americani și, totuși, minunea s-a produs. La o asemenea „minune" s-a răspuns cum se cuvine. De exemplu, la refuzul țărilor din Piața comună de a cobori taxele la importul de păsări americane, Washingtonul a majorat cu 25 la sută tarifele la importul de autocamioane, ceea ce în mod practic a paralizat exportul acestui tip de mașină în Statele Unite.

SERGIU BRAND

IRAN. — Vedere din Teheran

Legile lui „Orinoco"

Locuitorii orașului Piar erau convinși că sînt cetățeni venezueleni. Pentru aceasta ei aveau argumente foarte puternice. Printre ele se găsea și faptul incontestabil că orașul lor este situat pe teritoriul Venezuelei. Stupoare! Consorțiul nord-american „Orinoco Mining", care controlează extracția minereului de fier din Venezuela, este de altă părere, considerînd că orașul Piar ține de jurisdicția sa. „Orinoco Mining" impune locuitorilor legile sale, asumîndu-și atribuțiile poliției și ale gărzii naționale venezuelene. Oamenii lui „Orinoco" operează arestări, patrulează pe străzi, decretează interdicții de circulație la anumite ore, constrînge populația să se supună ordinelor companiei nord-americane.

Fără autorizația businessmeni-lor ocupanți, locuitorii nu-și pot construi case, desface produsele și nici chiar nu se pot muta. Și nu numai atît. La Piar au fost interzise toate partidele politice inclusiv cele care participă la guvern. Ultimul act al consorțiului se referă la blocarea tuturor căilor de acces ale orașului, pentru a-l izola de restul țării.

Municipalitatea din Piar a adresat un apel populației pentru a declanșa o campanie urmărind scoaterea orașului de sub stăpînirea brutală a lui „Orinoco". „Trebuie să ia sfîrșit violarea de către „Orinoco Mining" a suveranității noastre" a declarat deputatul Rondon Lovera, exprimîndu-și intenția de a înainta parlamentului o cerere privind limitarea drepturilor monopolului nord-american.

L. T.

Disputa se complică

„Noi dorim Stînca", „Spania este a spaniolilor", „Moarte colonialismului englez", — iată cîteva din lozincile sub care, în ultimele zile, s-au desfășurat demonstrații în mai multe orașe spaniole. Aceste manifestări vin să confirme faptul că, după ultimele convorbiri, disputa hispano-engleză cu privire la Gibraltar nu numai că nu s-a încheiat, nu numai că nu s-a atenuat, ci, dimpotrivă, s-a intensificat și mai mult.

Deși după întîlnirea de la Londra s-a afirmat că „Spania nu a respins în întregime" propunerile britanice vizînd aducerea conflictului în fața Curții internaționale de justiție de la Haga, Madridul nu pare să ia în considerare o astfel de posibilitate. În schimb, acțiunile de boicot ale ibericilor s-au multiplicat: la 25 octombrie, după cum se știe, Spania a instituit o blocadă economică care interzice traficul vehiculelor și bunurilor destinate Gibraltarului sau provenite de acolo. În prezent pot trece granița numai pietonii, avînd asupra lor lucruri de strictă necesitate. Dacă cineva, însă, dorește să-și transporte automobilul din Gibraltar în Spania sau invers, el trebuie să-l ducă cu bacul pînă în localitatea Algeciros. „Nu este exclus ca într-o zi — scrie ziarul vest-german FRANKFURTER RUNDSCHAU — guvernul spaniol să suspende orice legătură cu Gibraltarul, iar întreaga circulație de persoane dintre Gibraltar și Spania să se facă pe mare prin localitatea Algeciros, în cazul cînd tratativele anglo-spaniole nu vor ajunge la nici un rezultat".

În contextul general al disputării Gibraltarului, discuțiile cele mai înverșunate s-au purtat cu privire la așa-numita „zonă neutră", situată între localitățile La Linea și Rocher. Fără să-l consulte pe spanioli, englezii au construit aici, în 1908, un grilaj (un fel de zid), iar în 1938 faimosul aerodrom. La protestul spaniol, Londra a răspuns evaziv, sfîrșind, în vara aceasta, prin a afirma că zona neutră cuprinsă între Linea și Stîncă face parte din teritoriul coloniei.

Spaniolii mai au pregătită încă o ofensivă. E vorba de construirea unei uzine chimice în vecinătatea Gibraltarului. În felul acesta, guvernul de la Madrid urmărește să-i atragă pe cei 8 000 de muncitori spanioli care în prezent trec zilnic în colonie, unde își au locurile de muncă. Se consideră că în cazul realizării proiectului, granița Spaniei cu Gibraltarul ar putea fi închisă complet, ceea ce ar însemna sufocarea acestuia din urmă.

În sfîrșit, se vorbește de multă vreme de „miza" NATO-ului în această dispută. După retragerea Franței din blocul nord-atlantic, bazele americane din Spania au devenit, pentru Washington, de o și mai mare importanță. Or, în 1968 acordul militar dintre S.U.A. și Spania expiră". În aceste condiții — scrie L'EXPRESS — la Madrid se spune aproape deschis: nu vom refuza să reînnoim acordurile, dar cu condiția ca Statele Unite, în compensație, să intervină pe lîngă aliații lor britanici în scopul recunoașterii suveranității spaniole asupra Stîncii"

Luînd în considerație ultimele evenimente, ziarul citat anterior își exprimă părerea că de abia de-acum înainte problema Gibraltarului începe să se complice.

ION D. GOIA

Ghețurile veșnice ...în mișcare

Glaciologii din Kazahstan au înregistrat importante mișcări ale Ghețurilor veșnice din lanțul muntos Zailiski Alatau (nordul munților Tian-Șan). În ultimul an, ghețarul Sokolski, situat la o înălțime de 3 [illegible]00-4 600 metri deasupra nivelului mării, s-a deplasat spre vale pe o distanță de peste 300 metri, antrenînd în această mișcare o masă de gheață de circa 70 milioane mc. O deplasare atît de rapidă a ghețarilor veșnici din acești munți se constată pentru prima oară de la începutul secolului 20. Specialiștii nu consideră că acest fenomen ar putea aduce vreo modificare sensibilă a climei. După cum se pare schimbările glaciologice din munții Zailiski Alatau au loc din cauza tulburării echilibrului lor dinamic.

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Avatarurile unui „bronzat"

Știam că o baie prelungită de soare poate provoca, uneori, usturimi deloc plăcute. Ceea ce i s-a întîmplat tînărului spaniol Diego Tomas întrece însă cu mult neplăcerile unei insolații.

Diego, originar dintr-un orășel din nordul Spaniei, a hotărît să imigreze în Republica sud-africană. Obținînd viza de intrare, s-a îmbarcat pe un vapor cu destinația Durban. În cursul drumului, nimic de semnalat. Timpul era excelent și tînărul spaniol n-a vrut să se lipsească de satisfacțiile unor băi prelungite de soare.

Tribulațiile lui Diego au început o dată cu sosirea la Durban. Ne vom permite să reconstituim peripețiile pe baza informațiilor publicate de ziarul NEUE ZÜRCHER ZEITUNG.

...Portul Durban. Funcționarii serviciului imigrărilor se urcă la bordul vasului. Hîrtiile lui Tomas sînt în regulă, dar tînărul e privit cu ochi bănuitori. După o scurtă consultare cu colegii lui, unul din funcționari conchide pe un ton tăios:

— Diego Tomas, nu poți debarca!

— De ce? se miră tînărul.

— Ai pielea de culoare neagră. Legea e foarte clară: avem nevoie numai de imigranți albi.

— Bine, dar eu sînt spaniol. Iată actele. Și părinții, și bunicii mei au fost spanioli.

— Admitem. Dar ai avut probabil vreun strămoș de culoare. În Spania, cu maurii, nici n-ar fi de mirare.

Nici un fel de insistențe ale tînărului n-au dat rezultat. I s-a interzis debarcarea.

Vaporul și-a continuat drumul. La Capetown, Diego a făcut o nouă încercare. Acolo istoria s-a repetat.

— Suspect la culoare... Spaniol? Greu de crezut. Bronzat la soare? Nu știi cu cine ai de-a face, pruncule. Nu se prinde. Debarcarea interzisă.

Tînărul spaniol era în culmea disperării. Dar tot frămîntîndu-se a găsit o soluție salvatoare. Profitînd de faptul că vaporul a staționat patru zile în rada portului Capetown a insistat și a obținut o audiență la ministrul imigrărilor, Trollip, susținînd că este în măsură să demonstreze că e alb. Cînd i s-au cerut probe, în cabinetul lui Trollip, Diego și-a scos inelul masiv pe care-l purta în permanență la inelarul drept. Oricine a putut vedea atunci o fîșie de piele albă în jurul degetului. În fața acestei probe incontestabile Diego a primit autorizația să rămînă în R.S.A.

Deznodămîntul acesta are o doză de ridicol. Oricum, însă, faptul că tînărul spaniol purta inel a privat odiseea lui Diego de un sfîrșit și mai inedit. În lipsă de inel, Diego Tomas, în disperare de cauză, ar fi trebuit, probabil, să-și scoată slipul în fața Excelenței sale ministrul imigrărilor al Republicii Sud-Africane.

EM. RUCĂR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".